

Vladimír Šlechta

PÁR KAPEK KRVE

26

AGENT

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

26

Vladimír Šlechta

PÁR KAPEK KRVE

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Obsah

SUBJEKT: PROBLÉM HYUAKA	4
KILLER.....	4
UVÍTACÍ VÝBOR	5
BRÍFINK PŘED AKCÍ.....	16
ŠTVANICE	21
BRÍFINK PŘED AKCÍ, POKRAČOVÁNÍ.....	30
ŠESTÁ LEGIE	33
VÁLKA STARÉHO ELFA	44
MILOSRDNÁ SESTRA	56
BRÍFINK PŘED AKCÍ, DOKONČENÍ	67
VÍC SVĚTŮ NEŽ HVĚZD	70
UPRCHLÍK.....	81
HORKÝ PRAMEN	94
PRAVDA O UPRCHLÍKOVÍ	108
REZIDENT	116
LSTI NA DRAČÍM HŘBETU.....	126
CESTA MRTVÉHO MUŽE	140
EPILOG 1: VYŠETŘOVACÍ KOMISE	152
EPILOG 2: OOSAMĚLÁ VĚŽ.....	155

Subjekt: Problém Hyuaka

Bytewskou irituje problém pašování hyuaky, který se stále vrací na pořad dne. Zdá se, že tato substance je využitelná na mnoho dalších způsobů a její výzkum nebyl dostatečně podrobný. Vega s Kovářem navštěvují realitu, kde je látka dosud Agenturou považovaná pouze za drogu, používána jako strategická válečná surovina. Jednalo se svět na základní průmyslové úrovni, jehož další rozvoje ovlivňuje ferrožravá místní fauna. Po skončení mise JFK inicioval zadání pro vědeckou divizi, která má zjistit, zda je to přirozená anomálie, nebo implantovaná biotechnologie.

Za lokálním konfliktem stála entita odvozená od X-Hawka. Moc tohoto individua roste exponenciální rychlostí, pravděpodobnost globálního konfliktu narůstá

Otázka: Proč má takový zájem na Hyuace? Má opravdu zájem na Hyuace?

Stav týmu Bytewské:

JFK se soustřeďuje na konkrétní úkoly, kde má pocit, že jeho snaha je užitečná původní vizi Kovářů Rovnováhy. Vega s ním spolupracuje, jeho osobnostní postoj je ryze cynický. Villefortová - už delší dobu je mimo dosah monitorování všemi dostupnými prostředky. Jakým způsobem toho dosahuje? Jaký cíl sleduje? Znovu žádám o řešerši na téma: Kdo je senior agent Villefortová? Vega požádal o zařazení pilota Bigglese do stavu externích agentů. Užitečnostní index Bigglese je vysoký, index věrnosti také - vzhledem k Vegovi. Doporučuji schválit.

KILLER

Poznámka : Materiál není určen do lidských rukou, mohl by způsobit deformaci kauzality.

Uvítací výbor

Díval se, jak stoupají mělkou roklí. Bylo jich pět. Křivonozí, zakrslí, ozbrojení oštěpy, oblečení v kůžích. Šlapali po zlatohnědé záplavě spadaného listí, co chvíli se ztráceli za kmeny stromů či za osamělými balvany. Postupovali v zástupu, jeden od druhého vzdálený přesně dva kroky. Ostražitě se rozhlíželi, sledovali Johnovu stopu.

Sledovat stopu nebylo nijak obtížné. Když tudy John procházel, plouhal nohama ve spadaném listí, takže tam zůstaly zřetelné šmouhy. Chtěl se s příchozími setkat právě tady, v téhle doširoka rozevřené erozní rýze. Po stranách se černají divoké houštiny, ale tady je má jako na dlani.

Uvidíme, zda budou přátelští nebo nepřatelští.

Přibližovali se. Rozeznával podrobnosti a nabýval dojmu, že je něco špatně. Poslali ho jinam, než měli. Tohle je nějaký pravěk. Paleolit, nebo jak se tomu říká. Starší doba kamenná.

Mimoděk se poplácal po bocích, aby se přesvědčil, zda se mu nerozpadá tmavomodrý kabát z hrubé vlny. Látka zůstávala vcelku, švy držely pevně, dvě řady mosazných knoflíků se leskly kapkami podzimního deště. Ani hnědé kalhoty z pevného sukna nejevily známky rozpadu, stejně tak polovysoké šněrovací boty, ručně ušité z dobře vyčištěné hovězí kůže.

Takže žádná doba kamenná. Technologie tohoto světa odpovídá renesanci či baroku, s tím koresponduje i klenutý most, jehož zbytky John objevil v pusté krajině. Kdyby tomu tak nebylo, už tři dny by tu pobíhal nahý. Předměty, nepasující do místní technologické úrovně, by se díky Maurbyho efektu rozložily na neladnou směsku výchozích surovin.

John si rozepnul kabát a položil pravici na rukojeť *bowie knife*, aby se ujistil, že je zbraň na svém místě. Posunul pouzdro ještě víc dozadu, nechtěl jim okázale předvádět, čím je ozbrojený. Několikrát se zhluboka nadechl: přišel čas, aby se domorodcům ukázal a navázal s nimi přátelské vztahy. Pak, pokud se s nimi dokáže domluvit posunky, zjistí, kde se to vlastně ocitl.

Odlomil z houštiny větvíčku, obalenou zežloutlými listy. Prosmýkl se ven z křoví a vstoupil na zlatavý koberec ze spadaného listí. Divocí lovci se nacházeli dvacet kroků od něj a tři metry pod ním. První z domorodců se zastavil a vydal ze sebe překvapený zvuk, který zněl nějak jako „Ugg-ugg!“

John zamával *mírovou ratolestí*. Trošku to přehnal, větší část lístků se odloupala a klikatým letem se snášela k zemi.

„Jsem přítel,“ vykřikl. „Přicházím v míru!“

Samozřejmě mu nemohli rozumět, bylo krajně nepravděpodobné, že by mluvili pražskou češtinou. John však věděl, že záleží především na tónu hlasu. Trocha konejšivosti, špetka vemlouvavosti a dva díly přesvědčivosti, takový je recept na budoucí přátelské vztahy.

Udělal pár kroků dolů po svahu a oni mu vykročili vstříc. Teď už nešli v zástupu, rozestoupili se do rojnice. Gestikulovali, mávali širokými prackami, což nevyznívalo nepřátelsky, ale překvapeně.

Tlumeně vykřikovali: „Agö! Hã fachü! Agö fa!“

„Jsem přítel,“ zopakoval John česky. Zvolna, jen co noha nohu mine, sestupoval po svahu a s úžasem vnímal podrobnosti: tihle divocí lovci nemají s paleolitem jeho domovského světa nic společného!

Vůdce divochů, který šel před chvílí v čele zástupu, byl ze všech nejvyšší, ale i tak sahal Johnovi sotva pod bradu. Soudkovitý trup měl zahalený pláštěnkou z vlčích kožešin, vlčí ocasy mu plandaly až ke kostnatým kolenům. Nesl se na křivých nohách, opatřených návleky z kůže. Nahé ruce měl zjizvené příčnými zářezy, což byla nejspíš místní móda. V levičce svíral jasanový oštěp s kamenným hrotem. Pravou pazouru držel ve výšce obličeje, ve volném tempu obracel dlaň dopředu a dozadu na znamení míru. Tuhé černé pačesy, podobné koňským žíním, měl vyčesané vzhůru a svázané do uzlu.

Hlava seděla na krátkém tlustém krku. Obličej, široký jako lívanec, se podobal spíše karikatuře. Rozplácly nos, líce zkrášlené jizvovým tetováním, zlomyslná očka, zapadlá pod mohutnými nadočnicovými oblouky. Po stranách hlavy dvě lopuchovité uši. A ta nejpodivnější věc: z širokých bezkrevných úst se derou přerostlé spodní špičáky. Vážně, tomuhle týpkovi lezou zuby ven z huby a nezdá se, že by mu to nějak vadilo. Ostatně – i ostatní mají takováhle zubiska.

Divná je i barva jejich pokožky: světlounce šedá, v tomhle osvětlení se zdá být nazelenalá.

Tak pro pořádek: šéfovi tlupy budeme říkat Šéf.

Ti dva, co stojí nalevo od Šéfa, vypadají jako jeho bratři, či snad synové: rozložití, sražení, křivonozí. Jeden je až na bederní zástěrku nahý, na rozdíl od ostatních se pyšní slušivým knírkem. Ne, není to knírek, jen řádka jizviček nad horním rtem, kolorovaná čímsi tmavým, snad duběnkovým inkoustem.

Na tom úplně nalevo plandá potrhaná příkrývka se zašlou výšivkou, do které si vprostředku vyřízl díru a oblékl si ji jako pončo. Příkrývka? To vypadá povzbudivě. Kde se tkají příkrývky, tam sídlí i civilizace. Nebo alespoň její zárodek.

„Vám dvěma budu říkat Pončo a Knír,“ říká John pevně, nesmlouvavě, zároveň však

laskavě. Není snadné vyladit přesně takovýhle tón hlasu. John však prošel rychlokursem aplikované intonace a tak je pro něj nesmlouvavost mixovaná s laskavostí hračkou.

Chlapík po Šéfově pravici se od těch ostatních výrazně odlišuje. Je to štíhlý střízlík s útlými ramínky, až na bederní zástěrku nahý. Trup mu křížuje šest či sedm řemenů, na které si zavěsil předměty, od kterých se nechce odloučit: brašničku z lýka, dutou volskou kost, poloprázdnou měchuřinu. Dále pak zahnutou dýku, zřejmě vybroušenou z parohu. U dalších věcí není jasné, k čemu by měly sloužit, například pestře omalovaný špalík dřeva, ozdobený ptačími peříčky. Mrňousek svírá v tlapičce jakousi motyku: špičatou hlavici z plochého kamene, připevněnou na prohnuté dřevěné násadě. John Francis má nepříjemný pocit, že tahle motyčka neslouží k vyhrabávání jedlých hlíz, ale k házení a zabíjení na dálku.

Samozřejmě, že i Mrňouskovi čouhají z pysků přerostlé spodní špičáky, jsou však drobné, spíš legrační než hrozné.

„Jste vážně škaredí skřeti,“ říká John česky. „Oškliví. Ale stejně se s vámi chci skamarádit.“

Divocí lovci brebentí: „Höga! Hä! Hä! Ugg-ugg!“ Hrbí se, sklánějí hlavy, jako by chtěli vyjádřit podřízenost.

Další krok vpřed.

Vůdce tlupy, ten s pracovní přezdívkou Šéf, je teď jediný krok od Johna. Natahuje špinavou pravici se žlutými ulámanými nehty. Ostatní tři přešlapují o něco dál, rozlezlí do stran.

Fajn. Zatím to jde dobře. Teď je nutné stvrdit přátelství rukoudáním. John tiše doufá, že se na něj z nabízené pazoury nepřenese nějaký svrab nebo prašivina.

Cože?

Vždyť jsou tu jen čtyři!

Kde je ten pátý?

John uskakuje nazad, klopýtá, protože je to do svahu. Padá do silné vrstvy spadaného listí, ihned se převaluje do strany. Šéfův oštěp ho těsně míjí, kamenný hrot se zabodává do země.

Šéf po něm prachsprostě bodl!

Hráli si se mnou! Ti parchanti!

John chytá levičkou ratiště Šéfova oštěpu. Vzpírá se, vyskakuje na nohy, bowiják už je venku z pouzdra. Bodá po chlapíkovi v ponču. Ostří o cosi škrtá a John to hodnotí jako dílčí úspěch.

Pevně se drží Šéfova oštěpu. Výkrut, zapáčení. Ramenem naráží do Knírova hrudníku,

nešťastnou náhodou nasává do plic páchnoucí Knírův dech. Ten *odér* by porazil i vola: hnijící maso, uvízlé v mezizubním prostoru, a k tomu ostře čpící divoké cibulky. Zubní kartáčky tu nejspíš ještě nebyly vynalezeny.

Knír je odhozen dolů po svahu, Pončo uskočil, John získává plnou kontrolu nad Šéfovým oštěpem.

Překvápko, Šéfe! Kde máš oštěp, aha? Tos nečekal, co?

Půlobrat, máchnutí levicí. John kolem sebe čistí prostor ukořistěným oštěpem. Divocí lovci odskakují. Vlastně odskočili už před okamžikem, teď jen kloužou po svahu.

Řvou. Z rozevřených mord jim chlístají spršky slin. Tohle už není něžné kuňkání jako při žabích námluvách, které předváděli před chvílí. Hrdelní ryk má údernost pěsti, zaléhají z něj uši.

Letmý pohled na čepel bowijáku: je tam nějaká krev, ale ne tolik, kolik by si John přál.

Nevadí, brzy jí bude víc.

Tak, parchanti, teď jsem na řadě já! Pohrdli jste mým přátelstvím? Jak chcete. Máte po žížalkách. U Bucků zhasli.

Možná to nebude tak snadné, *skřeti* totiž dobře vědí, co mají dělat. Hbitě se přeskupují. Šéf tlupy se posunuje vzhůru po svahu, obchází Johna, až se dostává na stejnou úroveň jako on. Mrňousek vybíhá ještě výš, kdežto Knír a Pončo zůstávají dole. Tři statní skřeti přičinlivě řvou, kdežto Mrňousek je zticha. Tiše si míří motyčkou, aby ji hodil co nejlépe. Na toho pozor! Pončo a Knír bodají do vzduchu oštěpy, Šéf vytáhl zpod vlčí pláštěnky kamennou sekeru a máchá jí nad hlavou.

K tomu zůstává otázka: kde je ten pátý?

Mrňousek švidrá kamsi za Johnova záda, Šéf se tam dívá také a pro jistotu ukračuje stranou. John na nic nečeká, vrhá se dolů po svahu. Doslova v posledním zlomku vteřiny. Dlouhá tyčka s kamenným hrotem, která přisvištěla odzadu, mu škrtla o rameno. Zabolelo to.

John válí sudy do mezery mezi Pončem a Knírem. Bodají po něm, ale jsou příliš daleko. John se vytrvale kutálí, dokud není pět metrů od nich, zároveň se dostává půl druhého metru pod ně. Staví se na nohy. Konečně vidí i *toho pátého*.

Pátý skřet se před chvílí odpojil od zástupu a nenápadně, velice šikovně, se dostal Johnovi do zad. Skoro mu to vyšlo. Skoro. V pazouře drží jakési *udělátko* a zakládá do něj další tyčku, něco mezi šípem a oštěpem. Johnovi je jasné, co skřet drží: vrhač oštěpů. Něco takového existovalo i v jeho domovském světě, Aztékové to nazývali atl-atl, austrálci zase woomera. V rukou zručného lovce je woomera smrtící zbraní, což John dobře ví. V jednom

kursu rangers mu to instruktor podrobně předvedl.

Ač byl ryk skřetů ohlušující už před tím, teď ještě sílí. Jsou naštvaní, John jim vyklouzl na poslední chvíli. Ale i tak už ho skoro mají. Dostali ho pod sebe, což je pro Johna značná nevýhoda. Teď ho chytí do křížové palby a bude s ním konec. Buď mu skřet s woomerou propíchne játra, nebo mu hozená motyčka rozčísne lebku.

Možná se stane obojí.

Chlapík s woomerou stojí nalevo, trochu výš než John, Šéf zase napravo. Mrňousek je ještě výš, chtěl by hodit motyčku, ve výhledu mu však brání řvoucí dvojice: Knír a Pončo.

Není čas na nějaké taktizování. Není čas na nic, takže John zbrkle, bezhlavě útočí.

S oštěpem v levici a s bowijákem v pravé ruce vyráží vzhůru do svahu, ryčí přitom jako podrážděný buvol. Obvykle bojuje potichu, teď se však nechal strhnout příkladem skřetů.

Závan vzduchu, oštěp z woomery mu profícel těsně za zátylkem.

Jeden skok, druhý. John bodá oštěpem, kamenný hrot se zapichuje do Knírova stehna. Ponča má teď přímo před sebou, nebo spíš nad sebou. Pončo však propásl šanci. Mohl zaútočit, byl však příliš zaneprázdněný řevem. Jeho smůla.

Oštěp uvízl hluboko v Knírově stehně a tak ho tam John nechává. Soustředí se na bowiják. Vyráží vpřed, pravicí švihá odspoda nahoru. Čepel protíná Pončovu flekatou deku. Pončovo řvaní mění tóninu, stoupá o dvě oktávy nahoru a náhle z něj zaznívá strašlivá bolest.

John táhne čepel vzhůru, hřbetní ostří bowijáku prořezává Pončovi břišní dutinu. A teď už to nejde, čepel se zachytila o žebro.

Pončo se vrhá dolů, obrovským skokem přeskakuje Johna. Padá do listí a kutálí se po svahu. Za ním se odvíjejí dlouhé cancoury, nejspíš jeho vlastní střeva.

Zvuková vlna zeslábla. Knír kňučí, Pončo vřeští, oba stáhli volume o pár desítek decibelů. Ryčí už jenom Šéf, který se sem žene s napřaženým sekeromlatem. John vybíhá do svahu, dostává se kousek nad něj. Přeshlápnutí, kopnutí. Pata Johnovy ručně šité boty zasahuje Šéfovo rozplácené ucho. Šéf se kácí nazad, ryčení utichá. John má pocit, že mu pod patou cosi křuplo, asi jako když praskne obratel. Sám jde také k zemi, podklouzla mu noha. Tohle mokré listí není vhodné pro předvádění karatistických kopů.

Oštěp z woomery, v pořadí už třetí, ho opět těsně míjí. Štěstí, že sklouzl. Kdyby zůstal stát, schytl by to mezi lopatky.

O kus níž se svíjí Pončo, škube rukama i nohama, rozhazuje žluté listí.

Letmý pohled stranou. *Pětka*, skřet s woomerou, právě zakládá do žlábků další oštěp. Je vzdálený osm kroků, není šance, že by se k němu John dostal včas.

Vkleče hází bowiják – spodním obloukem, takřka bez rozmáchnutí. Zbraň letí

zdánlivě pomalu. Skřet s woomerou se pokouší uskočit, drobným přešlápnutím se však dostává přímo do dráhy čepele.

Plop!

Pětka nevěřicně poulí oči, civí na novotvar, který mu náhle vyrostl z hrudníku.

Pohled nahoru do svahu. Je tam Mrňousek, kterého John na chvíli pustil ze zřetele. Chyba! Mrňousek má motyčku napřaženou k hodu a Johnovi zbyly prázdné ruce. Takže se nadechuje a řve z plna hrdla: „Háááááá!!!“

Mrňousek je možná chytřejší než ostatní, rozhodně mu však chybí jejich odvaha. Vzdává to. Nemá zapotřebí, aby na něj někdo takhle řval. Sklání motyčku k boku, otáčí se, bere nohy na ramena. Širokým obloukem obíhá Johna Francise a utíká dolů, kde jsou zbylí tři.

Pončo se válí ve spadáném listí, už sebou neškube, nejspíš je po něm. Knír se tam skutálel také. Podepírá se oštěpem, pokouší se zvednout, pazouru si tiskne na zraněné stehno. Pak je tam ještě Šéf. Stojí na nohách, hlavu má však nakloněnou ke straně.

Mrňousek je míjí, sbíhá roklí, ztrácí se mezi kmeny stromů. Šéf, s hlavou stále nakloněnou ke straně, čímsi stahuje Knírovo stehno, aby zastavil krváčení. Pak Kníra podepírá, pomáhá mu s chůzí. Oba pajdají dolů. Rozpáraného Ponča nechávají být.

Kus od Johna se chrčivě nadechuje Pětka. I on trochu sklouzl po svahu, hlavu má dole a nohy nahoře. Z levé nozdry mu vytéká pramínek krve.

John se vkleče předklání, dlaněmi se opírá o zem. Dáví se, zvrací natrávená bukvicová jádérka. Není dobré bojovat a křičet u toho, člověka to připraví o dech. Když pak jede chvíli na kyslíkový dluh, obrátí mu to vnitřnosti naruby.

Kdyby však nespustil ten závěrečný ryk, Mrňousek by nezpanikařil a rozlouskl by mu hlavu motyčkou.

Tentokrát mu to vyšlo myší dírou.

Skřet, kterého pojmenoval *Pětka*, chrčí a bublá. Zalyká se vlastní krví. V podstatě se topí. Čepel bowijáku, dlouhá čtvrt metru, mu uvízla mezi žebry asi do poloviny, i to však stačilo. Zbývá mu sotva pár minut.

John Francis se nad ním sklání. Vytahuje zbraň z rány a zabodává ji těsně vedle. Probodává tvorovi srdce, zkracuje jeho agónii.

„Kdo jste?“ ptá se mrtvoly. „Co jste zač?“

Ví to, jasně, že to ví, doteď tomu však nevěřil.

„Abel Visconti měl přece jen pravdu,“ dodává chraptivě.

Skoro mě dostali, táhlo mu hlavou. Ve skutečnosti nebyli nebezpeční, ne pro mne s

mým výcvikem a zkušenostmi. Kdyby na to přišlo, udělal bych z nich žrádlo pro psy a netrvalo by mi to ani pět pikosekund. Jenomže mě přechytračili. Obelstili mě.

Moje chyba. Už se to nesmí opakovat.

Bezmyšlenkovitě, ale o to pečlivěji očistil bowiják. Tenhle typ nože vynalezl americký hraničář James „Jim“ Bowie, proslavený zejména tím, že v roce 1836, společně s dalšími sto osmdesáti osmi muži, hájil texaskou pevnost Alamo proti čtyřtisícové mexické armádě.

Při výrobě nože, který získal jeho jméno, spojil James Bowie dobré vlastnosti nože a dýky. Vzal dlouhý nůž a u hrotu částečně vybrousil hřbetní ostří. Jeho prvotní nůž ovšem nebyl žádný perořízek, podobal se spíš mačetě. Legenda říká, že se James „Jim“ Bowie dostal s kýmisi do ústního sporu. Když pak došly slovní argumenty a oba muži vytáhli nože, rozčísil „Jim“ Bowie svému protivníkovi hlavu jako přezrálou dýni.

Kuchák, vydesignovaný americkým dobrodruhem, se stal prazákadem všech zálesáckých nožů. V různých velikostech, v krotších i zběsilejších verzích jej používali rybáři, trampové, skauti i vojáci. Filmový hrdina Rambo nosil také takový, vylepšený o dutou rukojeť, do které si mohl uschovat různé drobnosti, jako například žvýkačku, prezervativ nebo ubaleného jointa.

John Francis se musel obejít bez užitečné dutiny. Rukojeť jeho bowijáku vznikla tak, že na trn, trčící z čepele, navíjeli tenký řemínek kůže tak dlouho, dokud ho tam nebylo dost. Různou tloušťkou řemínkové vrstvy získala rukojeť anatomický tvar. Na závěr vytvrdili ovinutí lakem z přírodní pryskyřice.

John Francis nevěděl, proč mu s sebou dali právě repliku původního bowijáku, nějaký důvod to však mít muselo.

Když vrátil bowiják do pouzdra, zkontroloval svůj zdravotní stav. Na několika místech cítil tupou bolest, nejspíš se mu tam právě probarvovaly boule a podlitiny. Horší to bylo na levé ruce. Střela z vrhače škrtnla o paži, rozerval rukáv i košili. Šrám byl mělký, vlastně už přestával krváčet, pohled na rozpáraný rukáv však Johna rozladil. Kabát mu dobře sloužil. V chladných nocích hřál, v dešti jím nepronikla voda. Navíc jakýmsi záhadným způsobem pohlcoval pot a odváděl jej ven. A teď tahle nepěkná trhlina se zakrvácenými okraji.

Bylo na čase, aby takřikajíc *sbalil kufry a zavolal taxík*. John ovšem žádné kufry neměl, jen nahoře, pod větrem obroušenou skálou, na něj čekala torna s vybavením.

Rozhlédl se po bojišti. Sebral oštěp, který na začátku boje uzmul Šéfovi, Knír ho nejspíš vyškubl z rány a odhodil co nejdál. Prohlédl si kamenný hrot: byl tenký, zubatý, oštípaný do tvaru vrbového listu. Vyrobili ho z křemene, což Johna udivilo. Dosud netušil, že je možné opracovávat křemen takhle precizně.

Hrot byl k jasanovému ratišti připevněný vysušenými srnčími šlachami, podobnými tenoučkým provázkům. Na hrotu i na ovinutí zasychala skřetova krev, John tedy párkrát bodl do země, aby se jí zbavil. I po tom nešetném zacházení držel hrot v ratišti pevně.

Chvíli se rozhodoval, jestli si má vzít také woomeru a střely, kterých tady zbylo šest. Nakonec je nechal být. Nemůže přeci vláčet všechno.

S oštěpem v pěsti se vydal vzhůru do svahu.

Mělká erozní rýha, kterou sem přišli skřeti, byla jedinou přístupovou cestou na vrchol pahorku. Jistě, člověk se tam mohl dostat i jinak, pokud se mu chtělo škrábat po srážech, prodírat se trnitým houštím, přelézat vývraty. Erozní rýha se však brzy ztratila, staré buky se semkly blíž k sobě a John musel šlapat vysokým kapradím, které mu sahalo až k ramenům. Nahoru to bylo něco kolem kilometru. Zatímco stoupal, spustil se studený déšť a po třech minutách zase ustal. Po krátkém dešti se nahoře roztrhaly mraky a sluneční paprsky udeřily do zmáčené krajiny s razancí napalmového postřiku. Než se John vyškrábal na vršek, stoupaly z kapradí chuchvalce páry.

Zdalo se, že právě končí září, což Johnovi připadalo divné. Ve světě, ze kterého jej odeslali, zuřil slunečný květen.

Konečně došel pod vrchol. Z bukového lesa se tam zdvíhal zvrásněný kamenný blok, zhruba čtyřboký, který vypadal jako obrovská stolička. Po prastarých, větrem ohlazených schodech se dalo vystoupat až na jeho ploché temeno. Shora byl úžasný rozhled na kopcovitou krajinu, porostlou bukovými lesy. Podzim zbarvil koruny stromů dohněda, tu a tam se rozkládaly ostrůvky březových hájů, jejichž listí bylo ostře žluté.

Opuštěná, liduprázdná krajina. Ale ne tak prázdná, jak si John původně myslel.

Ocitl se v tomto světě před týdnem a tuhle velikou kamennou stoličku objevil takřka okamžitě. Na jejím boku našel prastarý reliéf. Před věky tu někdo opracoval kus žulové skály a vytesal do ní podobiznu tvora s lidským tělem a ptačí hlavou. Ptačí muž se podobal stylizovanému bohu Hórovi, jak ho John znal z prospektů cestovních kanceláří, nabízejících zájezdy do Egypta. Umělec si zvolil velkorysé měřítko, skulptura byla dvakrát větší než John. Na reliéfu už zapracoval déšť i vítr, obrysy však zůstávaly zřetelné.

V boku skály, v kapse vystlané suchým listím, si John zřídil noclehárnu. Několik dní propátrával krajinu, na noc se vždycky vrátil sem. Slídl po březích potůčků, nikdy se odsud nedostal dál než sedm, osm kilometrů. Nenašel žádné čerstvé stopy po lidech, jen prastarou památku: kamennou klenbu polorozpadlého mostku přes rokli.

Včera pochopil, že dál už to takhle nepůjde. Dnes ráno, hned po svítání, vytahal na temeno kamenného stolce hromadu dřeva a rozdělal tam oheň. Chvíli udržoval hustý kouř a

pak čekal, jestli někdo zahlédne znamení a přijde na přátelskou návštěvu.

Opravdu přišli. Ale takhle si *přátelské setkání* nepředstavoval.

Věděl, že přijdou další. Nesmí se nechat zaskočit.

Zpod převisu vytáhl tornu, takovou, jaké se v jeho světě říkalo *tele*. Nosívali ji němečtí vojáci za první i druhé světové války a později i brdští a šumavští čundráci. Naposledy zkontroloval, zda tam má všechno: křesací kamínek a ocílku, pár smotků březové kůry na podpal. Tři rybářské háčky a vlasec, spletený z koňských žíní. Šitíčko. Poloprázdnou láhev s vodou. Náhradní košili z šedého plátna. Několikery onuce. Ponožky nedostal, nejspíš v tomhle světě dosud nebyly vynalezeny.

Nejdůležitější ze všeho byla *termoska*, válcová láhev se zdánlivým objemem půl druhého litru. Ve skutečnosti se do *termosky* vešla jen malá zkumavka, tlusté stěny vyplňovala termoizolační výstelka, kterou vyrobili technologií, odpovídající tomuto světu. *Termosku* obalili semišovým potahem, do kterého vyrazili kulatý emblém Agentury.

K *termosce* patřil i stylový návod k použití. Abelů Viscontimu nestačilo načmárat pár bodů na kus papíru, musel mít něco extra. Nechal vytvořit stylizovaný manuál. Jeho poskoci ručně vyrobili karton formátu zhruba A4, přehnuli ho a dovnitř, na levou stranu, vepsali pokyny. Text napsali ve zparchantělé italštině, jakou mluvil Abel Visconti, ovšem precizně a ve stylu gotických žaltářů. První písmeno dokonce třikrát zvětšili a opatřili barevnou iluminací. Téměř celou pravou vnitřní stranu zabíralo reliéfní razítko Agentury, které se podobalo nabubřelé pečeti.

Ve vnějším kruhu razítka stálo: *EQUILIBRII FERRARIUS*.

A ve vnitřním kruhu, přeloženo z Viscontiho italštiny: *XII. KOHORTA, DIECÉZE TECHNOLOGICKÉ PODPORY*.

Pod razítkem-pečetí se skvěl rozmáchlý podpis:

Msgre. Abel Visconti.

John vytáhl zpod převisu příkrývku a vyklepal z ní listí. Stočil ji, připevnil řemínky k torně a tu si hodil na záda. Naposledy se rozhlédl po tábořišti. Závětrný koutek u rozpukané skály, vyhaslé ohniště, obklopené kruhem z kamenů. Připravená hranička nalámaných suchých větví. Přívětivé místočko mu za těch pár dní přirostlo k srdci.

Pustil se vysokým kapradím, zkusil běžet, mokrá země však klouzala a tak raději zvolnil. Po chvíli našel vstup do erozní rýhy a vydal se dolů po svahu. Mrtví skřeti zůstali tam, kde je nechal. *Pětka*, bývalý majitel woomery, stále ležel naznak a s hlavou dolů. Jak se k němu John blížil, ozvalo se pleskání křídel. Ze skřetova těla se zvedly dvě vrány a klouzavým letem poodlétly stranou. Dole, na mrtvém Pončovi, se jich krmilo snad deset.

Bowiják rozpáral Pončovu břišní dutinu a usnadnil zobákům práci. Roztahané smyčky střev už dávno zmizely ve vraních žaludcích.

Johna napadlo, že by mohl jednu vránu srazit kamenem a sníst ji za syrova k večeři. Okamžitě ten nápad zamítl: vrány jsou naprané Pončovými vnitřnostmi a skřetovy tkáně se jim už dostávají do krevního řečiště. Sníst něco takového, to by byl kanibalismus. To už by si mohl rovnou ukrojit kus Pončovy hýždě.

Mělká erozní rýha se rozšířila ještě víc, pak se rozdělila na dvě samostatná ramena, obě se nakonec ztratila v kamenité suti v úžlabí. John chvíli kličkoval v suťovém poli, snažil se zanechat co nejméně stop. Pak se pustil do protějšího svahu a za chvíli se znovu ocitl pod korunami buků. Přesně věděl, kam míří.

Ze svahu tady vystupoval nizounký skalní hřeben. John se na něj vyškrábal, našel si místo, kde ve skalní kapse zakořenily tři pokřivené borovice. Vmáčkl se mezi ně. Byl tu obstojně ukrytý a zároveň měl skvělý výhled na protější svah, na jizvu erozní rýhy, ve které svedl bitvu s pěticí skřetů. Zdálo se mu, že vidí hemžení vran na Pončově těle, nebyl si však jistý, jestli ho nešálí zrak. Přeci jen se od mrtvých skřetů vzdálil víc než půl kilometru.

Svlékl si kabát, vytáhl z torny šitíčko a pustil se do zašívání rozpáraného rukávu. Věděl, že někdo přijde na protější svah a prohlédne si bojiště. On, John Francis Kovář, se zařídí podle toho, kdo přijde a kolik jich bude.

Drobnými stehy látal vlněnou tkaninu a zároveň si v hlavě přehrával rozhovor, který se odehrál před několika dny.

